

Hasznos tanácsok a Pontát Magyarországra meghívó MSZP-elnöknek

Mesterházy Attila elnök úr részére

Tisztelt Elnök Úr!

A közvéleményhez hasonlóan magam is nagy meglepetéssel értesültem, hogy Ön az MSZP évertékelőjére meghívta Victor Ponta miniszterelnököt, aki az erdélyi magyar anyanyelvi oktatás csorbításával jutott hatalomra... Nekem ez azt is üzeni, hogy kolozsvári bocsánatkérése után, melyet miskolci párttársai összjátékban Szanyi kapitánnyal sikeresen nulláztak le, most jön az újabb nagy dobás.

Például V. Ponta barátjával, a román testvérpárt elnökével, közösen kérnek bocsánatot Kisné Portik Irén kulturális felelőstől, Borsos Gézától, a Székely Nemzeti Tanács alapító alelnökétől és a többi Wass Albert emléke miatt zaklatott gyergyóitól, a zászlóügy miatt zaklatott minden székelytől, mely zaklatások a rossz emlékü Ceasescu diktatúrát idézik föl az immár EU tag Romániában.

Biztosan könnyű lesz meggyőzni barátját, ha ismerteti vele a kommunizmus áldozatainak emléknapja alkalmából Ön által kiadott nyilatkozatot, és felvilágosítja, hogy: Wass Albert író a háború után a győztes szovjet szuronyok árnyékában hatalomba ültetett román „népi” bíróság ítélte háborús bűnösnek. Emlékezteti barátját, hogy azóta azt az egész bolsevik-szovjet-kommunista rendszert ideológiástól együtt dobták ki a szemétdombra egész Közép-Kelet-Európában. Így a román nép is 1989-ben, megdöntötte ezt a nemzeti kommunista diktatúrát, legfőbb vezetőit pedig halálra ítélte, és ki is végezte. Wass Albert író a háború után az USA-ba emigrált, ahol békében élt, és folytatta írói munkásságát. Az is köztudott, hogy egyik fia NATO tábornok lett. Annak a NATO-nak, melynek jelenleg Románia is a katonai szövetségese. Vagyis a második világháborút megnyerő szövetségesek vezető nagyhatalma – az USA – menedékjogot adott a Vörös Hadsereg védelmében tevékenykedő román „népi” bíróság által elítélt, és a kommunista diktatúra által üldözött írónak. Ha barátja ezután is makacskodna, amit aligha hiszek, de ha mégis kötné az ebet a karóhoz, kérdezze meg tőle: „Nézd barátom! – El tudod te azt képzelni, hogy Ion Antonescu marsall, – akit Mihai király parancsára tartóztattak le, majd háborús bűnösnek végeztek ki –, Amerikában békésen irogatja emlékiratait, miközben fia NATO tábornok?”

Tisztelt Elnök Úr! Végül, mint az Ady Endre által megcsodált Kalota parti „pompás magyarok” egyik leszármazottja, volna Önhöz, mint a legzajosabb antifasiszta, antirasszista, antináci párt elnökéhez egy szerény kérés. Kérem alábbi javaslatom továbbítását V. Ponta barátjának. Ez nagyban segítené Románia euroatlanti csatlakozásának kiteljesedését (schengeni csatlakozás stb.). Romániában az összes, Octavian Goga író nevét viselő utca, tér, intézmény nevét cserélnék le Ady Endre nevére. Az összes O. Goga szobrot cserélnék Ady Endre szoborra az alábbiak miatt: Octavian Goga író miniszterelnöksége alatt, amely alig 44 napig tartott (1937. december 28-tól 1938. február 10-ig), de arra elég volt, hogy meghozzák Románia első zsidó törvényét 1938 januárjában 169 számú törvényerejű rendeletként, melyet O. Goga és belügyminisztere írt alá, megszegve ezzel Románia alkotmányát és nemzetközi szerződéseit. Ez a törvény előírta a Romániában élő zsidók állampolgárságának felülvizsgálatát. Rövidesen 225000 zsidót meg is fosztottak román állampolgárságától, megnyitva az utat a további zsidóellenes törvényeknek és pogromoknak, a náci által soha meg nem szállt Romániában. Továbbá az antiszemita O. Goga félmillió romániai zsidót készült kitelepíteni Madagaszkár szigetére. (forrás: internet, Wikipédia) Korai halála (1938. május 7.) nemcsak ebben, de valószínűleg háborús bűnösnek történő elítélését is megakadályozta. S azt se felejtjük el, hogy O. Goga második felesége, Veturia Muresan énekesnő Ion Antonescu-val nemcsak jó kapcsolatot ápolt, de rendszeresen elkísérte azt a Hitlerrel való találkozóira, „tolmácsként”. Végül még egy kevésbé ismert tény: O. Goga fordította románra Hitler Mein Kampf-ját. Mégis Wass Albert a háborús bűnös mai napig Romániában.

Kérje meg barátját, az MSZP testvérpártja elnökét, Ro-

mánia miniszterelnökét, hogy haladéktalanul szüntesse meg a kettős mércét a romániai kulturális és közéletet illetően, mert ez nem EU konform, de főleg nem tisztességes. Március 15-e közeledtével pedig emlékeztesse őt Nicolae Balcescu, a havasalföldi román forradalmár, történész és államférfi 1851-ben, párizsi emigrációjában tett vallomására: „Való igaz, és saját magam is láttam a szegyéntől pirulva, hogy a románok a szabadságért a legalávalóbb, legkegyetlenebb és legerősebb zsarnokság zászlaja alatt küzdöttek. Az is igaz, hogy a románok hagyták magukat becsapni az osztrákoktól, akik kihasználják hősiességüket.”

Budapest, 2013. március 7. – Okos Márton, választópolgár
MVSZ Sajtószolgálat

Rosenberg Dani és Magyar Zoli történetének folytatása - avagy a szomorú valóság

(Előzmény: Varga B. Tamás: Rózsahegyí Dániel - eredetileg Rosenberg - Dani)

Zoli már a menetben lépdelt, mikor még látta Rosenberg Danit, aki vigyorogva integetett neki. A fiú pedig csak haladt a menettel, majd felszállt a többiekkel egy vonatra. Megkönnyebbülten ült le a vonat padlójára, s tudta: helyesen cselekedett, Dani elengedte az uzsorakölcsönt a szüleinek, cserébe azért, hogy ő menjen el dolgozni a barátja helyett.

Már a vagonokban megismerkedett a hasonló sorsú társaival: őket azonnal kiközösítették, fasisztáknak nyilvánították. A hosszú utazás végén Zoli egy táblát látott a vonatból: Auschwitz-Birkenau volt ráírva. Hát itt fognak dolgozni. Semmiféle bombázás nem volt, ellenben egy német tiszt fogadta a csapatot, aki rögtön be is osztotta Zoliék munkára (a többiek az úszómedencés részre kerültek).

Es Zoli csak dolgozott és dolgozott naphosszat, mikor pedig nevettek rajta a társai, ő figyelmeztette őket, jobb, ha dolgoznak ők is, különben megfáznak. De nem tették, inkább lazáltak, ezek után nem is csoda, hogy hamarosan sokan a gyengélkedőre kerültek. Hónapokig dolgozott így Zoli, de ő csak a szüleinek gondolt, akik megszabadultak az uzsorakölcsöntől, ő ennyit tudott adni nekik.

Majd eljött a tábor felszabadítása: hatalmas volt az öröm, Zoli már azt hitte, lerázta a terhet.

Nem így történt. Már a felszabadulás első pillanatai is furcsák voltak, mikor is a semmittevéstől elgyengült rabok zúgolódni kezdtek ellene. Látták, hogy alaposan megizmosodott a munkától, így azonnal hírbe keverték, mint közejük beépült fasisztát. Szegény Zoli éppen csak el tudta kerülni a lincselést, mikor eszébe jutott, elég annyit mondani, hogy ő Rosenberg Dani.

Az események néhány nap múlva még érdekesebb fordulatot vettek: semmi nem változott, a beleváló legényeket újra dolgozni küldték. Az ő kis csapatának most egy „gázkamrát” kellett építeni, hogy miért, arra csak annyit mondtak, hogy a régi rovarirtós kamra (ahol Zyklon-B-vel fertőtlenítették régen a ruhákat) túl kicsi, márpedig sok ruhát kell még fertőtleníteni.

Így Zoli gázkamrákat épített, pontosabban kicsit átalakították a régi zuhanyzót, ahogy az újdonsült öreik kérték.

Most már tényleg eljött a szabadulás. Zolit ismét felpakolták a vonatra, és irány Budapest. Amint a fiú leszállt a vonatról, szívszorító látvány tárult elé: az ő szeretett szülővárosa romokban állt, míg ő viszonylagos békességben dolgozgatott, addig talán szegény szülei lakását bombatalálat érte. Azonnal oda sietett.

Becsengetett a lakásuk ajtaján. Rosenberg Dani nyitott ajtót. A két régi osztálytárs annyira meglepődött a másik látványától, hogy megszólalni sem tudtak.

- Hát te nem haltál meg? - kérdezte Rosenberg Dani.
- Miért haltam volna meg? Dolgoztam egy kicsit. Nekem nem hármasm volt tornából! Hol vannak a szüleid? - kérdezte Zoli.

- Vagy úgy! ők elköltöztek innen, most én lakom itt. Az előbb láttam őket a körúton, ott megtalálod őket.

Zoli újra elindult, majd kiszáratva majdnem megbotlott egy pokróccsomóban. És ekkor felkiáltott valaki:

- Fiam! Te élsz? Mi vagyunk a szüleid!

Zoli ekkor megtudta, hogy Dani behajította az uzsorát a szüleinek, azok az utcára kerültek, így veszítették el a lakásukat. Most

az utcán laknak. De Zoli akkor is örült, hogy újra együtt a családdal, vidéken van egy romos kis tanyájuk, majd ott laknak, boldogan.

És eljöttek a kegyetlen évek, egy nap Zoliék ajtaján kopogtattak éjszaka.

- Fasiszta disznók, kifelé! Gabonát rejtegettek!

1951-et írtak ekkor, Zoli pedig az egyik ávos személyében felismerte Danit. Le is söpörték a padlást, még a vetőmagot is elvitték, de Zoliék mégsem élhettek tovább nyugodtan a tanyájukon. Mert Dani újabb hét év után is felismerte, így nem csoda, hogy egyenes út vezetett a fekete autóval a régi Andrássy út 60-ba.

Ott már korántsem volt idilli a hangulat: Zolit naponta vitték kihallgatni, hol gúzsba kötötték órákig, hol a körmeit tépték le Daniék, mondván hogy ő a Gestapo ügynöke volt, magyarán fasiszta, aki beépült a rabok közé. Miután Zolit nem tudták beismerni vallomásra kényszeríteni, szétrúgták a veséjét, majd Recskre vitték dolgozni. Csak évek múlva szabadult.

Zoli pedig nem is tudta, milyen gyorsan jön el a változás. Pestre vitte egy nap eladni a csirkéket, mikor hatalmas tömeget látott: egyetemisták vonultak, skandalva: „Vesszen Rákosi!” Rosenfeld Matyit szidták? Hát ő is beállt a sorba, bizony még emlékezett a veséjét szétrúgó ávosokra. Este már személyesen vett részt a rádiónál folyó harcokban, ő ismét olyan szabadnak érezte magát, mint régen, gyerekként.

Most sem tartott sokáig az öröm: Zolit megint csak felismerte Rosenberg Dani, aki most már Rózsahegyí elvtárs néven vezette osztagát az „ellenforradalmárok” ellen. Hetekkel később pufajkások dörömböltek az ajtón. Dani volt az. Pontosabban Rózsahegyí elvtárs. Zoli azonban elkerülte a kötelet, köszönhetően annak, hogy, mint régen, most sem tört meg a börtönben.

A hatvanas években történt, hogy a szabaduló Zolit beutalták a kórházba, bizony a régi verések még mindig éreztették nála a hatást. Ahogy az utcán sétált, egy kisebb tömegre lett figyelmes. Oda is ment, és kit vett észre: Rosenberg Danit! Éppen az MSZMP-t dicsőítette egy gyár átadásakor, bizony, ő lett a vezérigazgató. De Zoli most már okosabb volt: mikor meghallotta Dániel elvtárs hangját, arrébb is somfordált volna, csak hogy percekkel később egy gumibottal próbálták megtudakolni tőle, mit nézelődik ő, aki nem is dolgozik a gyárban.

Most már csak a rendőrörsre került, ahol először azzal fenyegették, hogy elveszik a zsebkendőnyi földjüket is. Zolit azonban most sem lehetett megörteni, és nem csak azért, mert Dániel elvtársék már bekényszerítették őket a téesszbe. Csak megígérték vele, hogy ő, mint veszélyes ellenforradalmár, soha nem hagyja el a faluját.

Zoli azonban önféjű volt, és 1989-ben mégis átlépte a falu határát, és azonnal el is indult egy politikai gyűlésre, hogy végre ő is elmondhassa az igazát. Mint oly sokszor az életében, most is megdöbent: Dani beszélt a pódiumon. A rendszerváltás szükségességéről szónokolt, s mikor a felelősségre vonásról kérdezte valaki a hallgatóságából, ő csak ennyit mondott: „Meg kell őrizni a józan eszünket, szabad, demokratikus, liberális országban akarunk élni, itt nem történhetnek leszámolások. Mi különbek vagyunk, mint azok, akiket le akarunk váltani!” Márpedig ha ez így van, akkor így is lesz, ezért Zoli egykedvűen hazament, mert már tudta: neki csak a családja maradt, és bármi is készül ebben az országban, ő abból nem kér.

Pedig kértie kellett. Mert a régi vesebaja megint kiújult, a nyolcvanon túl már járt is alig tudott. A hosszú várólistán sorra került, így 2006. október 23-án ismét Pestre látogatott, ahol olyannyira nem volt szívélyes a fogadtatás, hogy azonnal kapott egy nagy adag könnygázt, majd egy lovasroham lökte az aszfaltra. Danit aznap nem látta. Csak napokkal később, amikor már tudott járni, vette észre egy kapu bejáratánál: Rózsahegyí és társa ügyvédi iroda. Bizony, Dani volt az, alatta pedig a büszke cím: Dr. Rózsahegyí Dániel ügyvéd. Kiszáratva hangokat hallott, így behúzódott a kapualjba. Dani a holokauszt-kárpótlásának alacsony összege miatt panaszkodott a kollégájának, aki egykedvűen válaszolt: nincs mit tenni, a fasiszta magyarok már csak fasiszták maradnak.

Zoli bácsi - mert most már így illik hívunk - már nem jár Budapestre. De televíziót még szokott nézni, mikor megpihenteti öreg csontjait. Nem is olyan régen figyelmes lett újra egy régen ismert hangra, a műsorban a parlament előtt Gyöngyösi Márton ellen tüntetőket mutatták. Rózsahegyí Dániel a mellére egy sárga csillagot tűzött és torka szakadtából fasisztázott mindenkit, akinek a mellén nem látott seriffcsillagot. Elmondta a televízió-nak, hogy ő is holokauszt-túlélő, megjárta a poklok poklát, még a gázkamrákban is volt. Többször is.

Zoli bácsit ez már nem is érdekelt. Visszagondolt a negyvenes évekre, majd csendben felsóhajtott: „Azért kár, hogy a régi jó dolgokból nem maradt semmi”...

Kuruc.info - olvasónk írása